

BÅÅTH. TAVASTSTJERNA. FALLSTRÖM. 211

Albert Ulrik Bååth (född 1853, museiintendent) väckte mot 1870-talets slut uppmärksamhet för sin egendomliga, till formen något kärfva, till innehållet manliga och sunda diktning; dess betydelse låg i det egenartade sätt, hvarpå han förstod att finna poetiska motiv i hvardagslifvet, därvid ofta en underström af medkänsla för de ringare lottade kom till synes; det var en lyrisk realism af själfständigt, på en gång kargt och känsligt kynne, som också tog sig uttryck i hans förträffliga skånska naturstämningar och i hans uppfattning af de fosterländska ämnena. Bååth, som sedermera fortsatt sin lyriska diktning, har också behandlat episka ämnen i flera dikteyklar och på ett förträffligt sätt införlivat ett antal isländska sagor och forndikter med svensk litteratur.

Karl August Tavaststjerna (född 1860, arkitekt, redaktör, † 1899) var det unga Finlands mest framstående skald under 1880—90-talen. Äfven han är en lyrisk realist med frisk och liffull skildringsgåfva (*För morgonbris* m. fl.). Särskildt har han gjort sin lyrik gällande i präktiga dikter från hafvet, för hvilket han med sitt trotsiga lynne hyste förkärlek. Ett tungsint svårmod präglar hans svanesång, epopeén *Laureatus*, som skildrar ett diktaröde. Sin form, som till en början var något vårdslös, utarbetade Tavaststjerna alltmer till böjlighet och klangfullhet. — Äfven som prosator, både i berättande form och drama, företedde Tavaststjerna en rik alstring (*Hårda tider*, *Lille Karl*; skådespelet *Affärer*).

Daniel Fallström (f. 1858, litteratör) är en lyriker med en omedelbar stämmningsrikiedom och mycket herravälde öfver formen, om än hans diktning icke uppenbarar någon mera utpräglad individualitet. Hans lyrik omfattar företrädesvis kärleksdiktning och naturdikt, men han har också skrivit en så kärnfull fosterländsk sång som den käcka *Varer svenske!*

Då realismen å vissa håll var på väg att utmyнна i ett nog långt drifvet fotograferande af verkligheten och att alstra gråstämning och misströstan, hördes ropen på »renässans»; och under åberopande af fantasiens och skönhetsglädjens rätt odlade nu flera författare — i anslutning äfven till nyare rörelser inom utlandets litteratur — diktningen på nya tegar.